

Clément mi věnuje pohled plný obav. „Určitě jste připravená se...“ odmlčí se, aby našel ten správný anglický výraz, „asimilovat?“ Tupě na něj pohlédnu, zatímco si posouvá brýle s kovovými obroučkami na nose. „Doktorka Leroyová říkala, že jste –“

„Že jsem co?“ zeptám se, ale vtom si uvědomím svůj tón: zoufalý, vystrašený. „Omlouvám se.“ Zhluboka se nadechnu. „Připadám si tak...“

„Ztracená,“ dokončí moji větu. „Já vím. Ale teď už jste doma. Hezky vás tu znovu zabydlíme.“

Následuju ho do vstupní haly a společně vejdem do menšího výťahu, který se škrubnutím vyletí vzhůru, jakmile zmáčkne tlačítko do čtvrtého patra.

„A jsme tu,“ oznámí a pokračuje chodbou dál. Strčí klíč do zámku a přikývne na znamení toho, že jsme tady správně. Panty zavržají a otevřené dveře mě pobídnou vstoupit do domova, který je pro mě cizí. Můj doprovod z nemocnice rozsvítí a osvětlí tak všechno kolem.

„Páni,“ odpovím a rukou přejeďu po stylové sedačce z modrého sametu, se štrápci a mosaznými nohami. „Je to... moc hezké.“

Clément se usměje. „To bych řekl.“

Je to prostorný byt, ale nijak zvlášť vybavený, takže působí ještě větším, ale zároveň opuštěnějším dojmem. Z obývacího pokoje vedou tři velká okna na balkon, kde nejspíš najdu rostliny v květináčích a jednu nebo dvě židle, ale když uvolním všechny tři petlice a otevřu francouzské okno, na římse sedí jen osamělý holub. Když vyjdu ven, zděšeně odletí.

„Zvláštní,“ podívám se. „Taková nádhera. Proč bych to nechávala zamčené a takhle prázdné, jako bych o ten balkon vůbec nestála?“

Clément pokrčí rameny. „To netuším. Moje žena by za takový balkon dala neví co.“ Opíše rukou celý prostor. „Každíčký cen-timetr by zaplnila kytkami.“

Ale proč já ne?

Procházím se dalšími částmi bytu, který zabírá levou stranu nejvyššího patra budovy. Jsou tady tři ložnice. Dvě jsou prázdné, ta třetí musí být moje. Sednu si na velkou postel. Prostěradlo je tak pevně a pečlivě zastrkané po stranách, až se bojím, abych na něm nezanechala vroubky, až vstanu. Jako by ten důlek mohl rozmrzet mé staré já.

„Na konci chodby je nejspíš koupelna a hned za ní asi kuchyně,“ vysvětlí Clément.

Otočím se k němu a odpoutám pozornost od komody. *Proč se tak bojím nakouknout do těch zásuvek?* Jsou moje, nebo mi to alespoň tvrdí. Přesto se necítím dostatečně připravená. Ani mi nepřijde správně přehrabovat se ve svých osobních věcech. Jaké nosím podprsenky? Mám dobrý vkus? Jsou tam někde v ponožkách ukryté tajné fotky či dopisy od bývalého milence?

„Nechám tady tu tašku s nákupem,“ řekne Clément, když si odkašle. „Jedna ze sestřiček zašla do obchodu a něco málo tam pro vás vybrala.“ Položí tašku na dřevěnou podlahu a já si všimnu bagety, která vykukuje z papírového sáčku.

„Díky,“ řeknu a cítím, jak mi divoce bije srdce.

„Kdybyste cokoliv potřebovala,“ řekne a znovu se ke mně otočí, „tak prostě zavolejte do nemocnice doktorce Leroyové.“

Přikývnu a ztěžka polknu.

„Budete v pořádku,“ chlácholí mě s úsměvem, který nepůsobí dvakrát přesvědčivě.

Někde opodál tikají hodiny. Posadím se na pohovku a pak zase vstanu, projdu se po obýváku a prohlédnu si zvláštní, byť podivně povědomý rodinný portrét na zdi zachycující scénu na zahradě, nejspíš někde v Kalifornii: jezírko lemované palmami a miska citronů na dřevěném stolku. Dotknu se rámu, jako bych doufala, že promluví. Má pro mě tenhle obraz nějaký zvláštní význam?